

124. Az Erdélyi Magyar Hírügynökség beszámolója a kézdivásárhelyi biztonsági szervezetek újabb brutalitásáról. 1984. november 30.

A nyár folyamán a székelyföldi Kézdivásárhelyen életét veszítette egy magyar nemzetiségű munkás.

A kézdiszentléleki illetőségű, 17 éves fiatalember a kézdivásárhelyi Villamossági Gyár alkalmazottja volt. Szemtanúk állítása szerint az intézmény mellé kirendelt állambiztonsági beosztott tetten érte a fiatalembert, miközben az a falakra olajfestékekkel a nemzeti és gazdasági elnyomás ellen tiltakozó feliratokat festett. A gyár „securitatésa” – itt jegyezzük meg, hogy a biztonsági szervezet minden intézmény területén 24 órás ellenőrző szolgálatot tartanak fenn – az időközben értesített és a helyszínre siető erősítéssel üldözőbe vette a fiatalembert, aki az egyik szerelősarnok tetején próbált elmenekülni. Megbízható információk szerint a Securitate emberei bekerítették a gyár területét, de így is csak akkor sikerült a fiatalembert kézre keríteniük, amikor az, megcsúsztatva, leesett az üzemszolgálat tetejéről és a lába megsérült.

A fiatal munkást a koradélutáni órákban bevitték a helyi Securitate-központba, ahonnan a következő nap reggelén átszállították a kézdivásárhelyi kórházba. A kórház személyzete azonban már csak a halál beálltát tudta megállapítani, és azt, hogy az áldozat testén, elsősorban a fején, a gyomor-tájékon és a herékénél, ütlegektől származó, súlyos zúzódások láthatók. Az ügyeletes orvos, kollégáival egyetértésben, visszautasította az állambiztonságiak azon követelését, hogy a halottat, mint beteget, felvegye a kórház állományába, s hogy olyan bizonyítványt állítson ki, mintha a halál a kórházban következett volna be.

Itt jegyezzük meg, hogy a vallatáskor, egész Románia területén, a rendőri-biztonsági szervezetek gyakorta alkalmazzák a testi fenyegetést, olykor a visszavonhatatlan károsodásokat okozó csonkításokat is.

Kézdivásárhelyen azonban, a biztonsági-rendőri szervezetek brutalitása még az említetteket is felülmúlja. Így például, többek egybehangzó vallomása szerint, egy Agache nevű őrnagy¹, a helyi gazdasági rendészet vezetője, nagy előszeretettel állíttatja elő azokat az alkalmazottakat, akik *elkésnek* munkahelyükről (a késések, és természetesen az ennél „súlyosabb” kihágások felderítésére Agache külön spiclihálózatot szervezett). Beszállíttatja őket saját rezidenciájára, ahol egy vaslappal addig veri a kezüket, míg a szerencsétlen emberek mindkét tenyere egyetlen véres cafattá nem válik. Agache őrnagy különös kegyetlenséggel bánik azokkal, akik nem értenek, vagy nem beszélnek románul.²

Erdélyi Magyar Hírügynökség, 1984/63. sz. jelentés.

1 Arról a Ioan Aurel Agache őrnagyról van szó, akit 1989. december 22-én meglincseltek Kézdivásárhelyen.

2 Ioan Aurel Agache őrnagyot 1986-ban három évre Baróra helyezték át. Itt ugyanúgy terrorizálta a lakosságot, mint korábban Kézdivásárhelyen, egyik áldozata az 1988. július 23-án meggyilkolt Bedó Béla baróti ügyvéd volt. (Lásd: Tochim István: Kísért a múlt a Székelyföldön. Az úgynevezett Agache-ügy története. Kézdivásárhely, 1999. 72. o.) Agache 1989. december 22-én meglincselték a kézdivásárhelyiek.